

Ur en elak jultomtes dagbok

Av BEPPE WOLGERS

Jag gick ut på stan för att höra efter vad barnen önskade sej. Det var kallt och blåsigt, jag mädde tjuvvis och jag tänkte: Vem frågar mej vad jag önskar mej? Ingen. Det är tacken det. Jag ville ha en pilsner, men såg inte till ett enda ölkafé – det snöregnade och skägget var vått och daskade mot kroppen och blötte ner mina kläder. Så kom det fram ett litet barn med stora, mörka ögon och darrande mun och såg bedjande på mej – och jag visste inte vad jag skulle göra – så jag slog till henne. Jag hatar det där sentimentala krafset omkring jul, nä, det ska vara ordentliga önskelistor snyggt uppställda och maskinskrivna – annars får det vara. Så kom det fram ett annat barn, en liten pojke som skrek "Jultomten!" Och alla stirrade – jag stirrade tillbaka. Det är ju rena rasdiskrimineringen att vara jultomte – jag knöt nävarna och kände efter om jag hade puffran i axelhölstret – ja, man kan aldrig veta. Men barnet gick fram till mej och sa: "Jag önskar mej en ballong." "Har du några pengar då?" frågade jag. "Hur mycket kostar en ballong?" – "50 kronor", sa jag. Barnet tog upp en plånbok och gav mej en femtilapp. Sen stack jag och gick in på Riche och tog en rom och coca-cola. Åh, vad jag hatar det här jobbet! Folk ska bara ha och ha och ha! Så jag tog en rom till. Önskelistor hit och dit – folk bara tigger och tigger! Vill dom ha nåt får dom skaffa sej det själva! Och vem tänker på mej och vad jag önskar mej? Ingen. Ingen-ingen-ingen-ingen! Jag droppade några nervpiller i groggen och åt. Och blängde tillbaka på bartendern och skrek: "Det här får du betala, din smilfink!" Och när jag skulle resa mej från barstolen hade skägget fastnat i coctailmixern och mixern gick igång och började mixa skägget med en Pink Lady. Så jag välte omkull hela bardisken och gick. Jag ringde upp Lucia – jag var rätt nere i henne – men hon var ute med Staffan Stalledräng, så jag gick ut på stan igen. Vem bryr sig om mej? Ingen. På Norrmalmstorg stormades jag av en hop tjutande ungar, men jag slog mej fri och gömde mej på herrtoaletten. Vem bryr sej om mej? Ingen. Därnere får man ju betala för att komma in i båsen.

Den missförstådde och missanpassade jultomtens dagboksanteckningar publicerades 1963, i julnumret av Lasse O'Månssons humortidskrift Hjälp! Den återpublicerades senare i boken "Lasse O' och polarna" (Williams förlag, 1968).

Lasse O'Månsson (1931-88) gav under sin tid som journalist i Sala ut Svensk Humoristisk Tidskrift. Den absurda radioserien "Blå tummen" gav honom en hängiven beundrarskara. Som redaktör för tidningarna Svenska Mad och Hjälp! introducerade han på 60-talet den sjuka humorn i Sverige. Hösten 1963 var Lasse O'Månsson och Beppe två av de ökända Skäggen i svensk TV.

VÄCKTES MED GRÖT på sängen – som jag avskyr! Tomteluvan hade krymt så jag fick tejpa fast den. Skägget luktade Pink Lady. Och det var dåligt slädföre ute, d.v.s. småtomtarna hade vallat för skare och det var tö. Fyra av mina åtta renar var kvigor och skulle kalva på julafton, så vi fick lov att skaffa en häst i stället. Men det räckte inte, släden rörde sej inte ur fläcken, så jag snodde en vägskrapa och en Mercedes 300 på Hamngatan och spände för. Så körde vi iväg och utdelningen började. Jag gjorde det snabbt och rationellt, körde på treans växel gatorna fram i full fart och sparkade av paketen och julklapparna på trottoarerna mitt i sörjan och rakt på mammor, pappor och ungar, inget krus här inte, sen bröt vi och tog lunch med sex assietter på Stallmästargården. Sen körde vi på igen, släden var lättare nu, rivstart, upp i åtti knutar, sparka av paketen, in med fyran, renarna orkade inte hänga med så dom slaktade vi, slog in i julklappspaket och sparkade av, vägskrapan brakade in i Jakobs kyrka i den svåra böjen där, men lika bra det, den bara bromsade farten och själva skrapan hade förresten blivit alldeles förstörd efter kollisioner med privatbilar som stod parkerade i vägen överallt. Klockan tre blev jag less på alltsammans, bröt hela utdelningen, gav småtomtarna en pilsner var och sparkade iväg dom. Visserligen var det ett par tusen julklappar kvar, men det var bara barnens klappar och alla kan ju inte få, eller hur? Jag slängde in dom i Mercan, gasade in på E 4:an och satte kurs på Reeperbahn – där skulle jag sälja hela klabbet och stå på örat och ha mej en riktig helnatt – i Södertälje rakade jag av mej skägget, sålde jultomtekostymen till frisören, lockade med mej hans fru och så var äntligen julafton över. Det var precis vad jag önskat mej hela tiden. ❖